

ตอนที่ 1100 พลังของผู้ปกครอง ไม่ได้มาจากสวรรค์

<https://novel-lucky.blogspot.com>

ความฝันของโอหยางโซวั้นไม่ใช่เล็กๆ แต่มันก็เป็นความจริงที่ว่า มันเต็มไปด้วยอุปสรรคและความยากลำบากมากมาย

ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน แนวคิดและการเรียนรู้มีความไม่แน่นอนอยู่เสมอ อันตรายและความโหดร้ายภายในนั้น มันน่ากลัวยิ่งกว่าสงครามขนาดใหญ่จากภายนอกเสียอีก

นี่เป็นสงครามที่ปราศจากควันหรือดินปืน และการสังหารหมู่ก็สามารถจะเกิดขึ้นได้โดยที่ไม่จำเป็นต้องใช้ดาบหรือกระบี่ แล้วยังอาจจะกล่าวได้ว่า มีสงครามในบางครั้งก็เกิดขึ้นจากความแตกต่างของอุดมการณ์

ในช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วงของยุคเลียดก๊ก การอภิปรายของนักปรัชญาในเวลานั้น ไม่มีใครสามารถจะโน้มน้าวคนอื่น ๆ ได้ ที่มันเกิดขึ้นเช่นนั้น เพราะความแตกต่างระหว่างพวกเขานั้นมากเกินไป พวกเขาจึงไม่สามารถจะอยู่ร่วมกันได้

วิธีการเลือกสิ่งที่ดีที่สุดและแก่นแท้จากแต่ละปรัชญาเป็นปัญหาใหญ่

โชคดีที่โอหยางโชวไม่ได้ขาดแคลนผู้สนับสนุน นอกเหนือจากการสนับสนุนของขงจื้อแล้ว ม่อจื้อ, หานเฟยจื้อ, ซุนหวู่, หวู่สิง และโรงเรียนปรัชญาอื่นๆที่ย้ายมายังต้าเซี่ย และทำงานร่วมกันพวกเขา ทั้งหมดให้การสนับสนุนความคิดนี้

ปรัชญาขงจื้อ, ปรัชญาม่อจื้อ, ปรัชญากฎหมาย และปรัชญาสงคราม เป็นแกนหลักของปรัชญา

ด้านการสนับสนุนของปรัชญาทั้งสี่นี้ ความคิดของโอหยางโชวสามารถที่จะบรรลุผลได้ เมื่อเห็นเช่นนั้น ปรัชญาเต๋า, ปรัชญาหยินหยาง และโรงเรียนปรัชญาอื่นๆก็ทำได้เพียงยอมรับและติดตามไปเท่านั้น

“พวกเขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากยอมรับ!”

ขณะที่ปรัชญาทั้งสี่ควบคุมระบบอุดมการณ์ของต้าเซี่ย โรงเรียนปรัชญาอื่นๆจะยังคงอยู่ในขอบเขตเท่านั้น พวกเขาไม่สามารถจะใช้ประโยชน์จากดินแดนได้มากนัก

ในช่วงเวลาดังกล่าว แม้แต่เหลาจื๊อที่สนับสนุนการปกครองโดยไม่ทำอะไรเลย ก็ไม่สามารถจะทำอะไรได้

เซตทรกัณดาร์ในปัจจุบัน ไม่ใช่เซตทรกัณดาร์ในช่วงเริ่มต้นของเกมส่ระบบ
ทั้งหมดเริ่มมีเสถียรภาพ และลอร์ดทั้งหมดก็เริ่มมุ่งเน้นไปที่กิจการภายใน ใน
สภาพแวดล้อมดังกล่าว กฎของปรัชญาเต๋าที่ว่าไม่ทำอะไรเลย อาจจะได้
ผลลัพธ์บางอย่าง

แน่นอนว่า ยังคงมีคนดื้อรั้นและไม่เต็มใจที่จะเข้าร่วม

อย่างเห็นได้ชัด โอหยางโซวไม่ได้บังคับพวกเขา หากพวกเขาขาดการมอง
การณ์ไกลและยึดมั่นในอุดมคติของตนเองเท่านั้น แม้ว่าพวกเขาจะเข้าร่วม มัน
ก็จะมีผลเสียมากกว่าผลดี

เมื่อเห็นว่าทุกอย่างถูกตัดสินแล้ว โอหยางโซวก็จบการประชุม

.....

หลังจากที่พวกเขาส่วนใหญ่ออกไปแล้ว โอหยางโซวก็เชิญม่อจื๊อ, ขงจื๊อ,
เหลาจื๊อ, หานเฟยจื๊อ, ชุนหฺวู และคนอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ เข้าไปภายในห้องเล็กๆ
ห้องหนึ่งที่มุมบ้านการอภิปราย และเริ่มพูดคุยกันรอบสอง

แน่นอนว่าเจียงซางติดตามโอหยางโซวไปด้วย

หลังจากที่ทุกคนนั่งลงแล้ว สาวใช้ก็นำชาและเค้กมาเสิร์ฟ

เนื่องจากมันเป็นการพูดคุยกันในกลุ่มเล็กๆ บรรยากาศจึงผ่อนคลายมากขึ้น
โอหยางโซวนั่งลงและกล่าวอย่างเปิดเผยว่า “ข้าได้กล่าวไว้แล้วว่า ในด้าน
ความรู้ พวกท่านเป็นดั่งอาจารย์ของข้า ในด้านอุดมการณ์ ข้าจะไม่เข้าไป
แทรกแซง และท่านเจียงซางจะทำหน้าที่เป็นผู้นำ”

เจียงซางคำนับ แสดงให้เห็นว่าเขาตอบรับหน้าที่นี้

เมื่อเหลาจื้อและคนอื่นๆ ได้ยินเช่นนั้น ความกังวลในหัวใจของพวกเขาก็หายไป
และพวกเขาก็ค่อยๆ สงบลง

การไม่เข้าร่วมไม่ได้หมายความว่าโอหยางโซวไม่ได้คิดอะไรเกี่ยวกับมัน
ตรงกันข้าม ระบบอุดมการณ์จะต้องมีโอหยางโซวเป็นแกนหลัก เพื่อแสดงถึง
สติปัญญาของเขา

หลังจากจิบชาไปอีกหนึ่ง โอหยางโซวก็กล่าวต่อว่า “สำหรับการสร้างระบบ
อุดมการณ์ ข้ามีข้อเรียกร้อง 3 ประการ ข้าหวังว่าทุกท่านจะจดจำมันไว้”

“องค์ราชาโปรดกล่าวออกมาเถิด!” ขงจื้อและคนอื่นๆล้วนแล้วแต่เป็นคนฉลาด พวกเขาจึงเข้าใจความหมายในคำกล่าวของราชา

“ประการแรก”

โอหยางโซยยกนิ้วขึ้น 1 นิ้ว “พลังอำนาจในการปกครองไม่ได้ถูกมอบให้โดยสวรรค์ แต่เป็นประชาชน น้ำสามารถประคองเรือได้ แต่ก็สามารถพลิกเรือให้คว่ำได้เช่นกัน นี่เป็นสาระสำคัญของอุดมการณ์ต้าเซี่ย โปรดทำความเข้าใจมันอย่างลึกซึ้งด้วยเถิด”

ในโลกแห่งเกมส์ พื้นหลังของจีนนั้นเป็นระบบศักดินา อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวไม่ต้องการให้เหล่าลอร์ดใช้ระบบศักดินาไปตลอด และเขาหวังว่าเขาจะเขียนตัวเองในซักวันหนึ่ง แล้วเริ่มต้นเส้นทางชีวิตใหม่ของเขาในช่วงถัดไป

จนถึงวันนี้ เขาได้บ่มเพาะคัมภีร์สำนักเหลียงมาถึงขั้นที่ 4 แล้ว และกำลังจะทะลุไปอีกชั้น ร่างกายของเขาเต็มไปด้วยกำลังภายในแรกกำเนิด และกำลังจะได้รับการเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง

โอหยางโซวตั้งตารอที่จะเปิดจุดจื่อฟูหลังจากที่ทะลุขึ้นสู่ขั้นสูงสุด เมื่อถึงตอนนั้น เขาจะได้รับการเปลี่ยนแปลงแบบใดอีก?

‘ข้ากระหายพลังอำนาจแห่งจักรพรรดิ ข้าปรารถนาเส้นทางอันยิ่งใหญ่
เนื่องจากข้าไม่สามารถจะมีทั้งสองได้ ข้าก็จะเลือกเส้นทางอันยิ่งใหญ่ของการ
บ่มเพาะ’ นี่คือการมุ่งมั่นของโอหยางโซว

การบ่มเพาะและการพัฒนาศักยภาพชีวิต เป็นเป้าหมายสุดท้ายของเขา
เส้นทางของการพิชิตนั้น เป็นหนึ่งในเส้นทางชีวิตของเขา แต่มันไม่ได้สิ้นสุด
เท่านั้น จุดหมายของเขาเป็นสิ่งที่ยังไม่รู้จัก แต่มันเป็นเส้นทางอันยิ่งใหญ่ที่น่า
ดึงดูดอย่างแท้จริง

หากไม่ได้เป็นปกครองที่ยอดเยี่ยม คนผู้นั้นจะไม่สามารถเดินบนเส้นทางอัน
ยิ่งใหญ่ได้

ลองคิดว่า หากโอหยางโซวไม่ใช่ผู้ปกครอง แต่เป็นเพียงผู้เล่นนักกลยุทธ์
เขาจะได้บ่มเพาะเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองและ
คัมภีร์สำนักเหลืองได้อย่างไร?

เขาจะได้รับทรัพยากรบ่มเพาะจำนวนมากมาได้อย่างไร?

จนถึงวันนี้ ส่วนที่สามในสวนผสมของเทคนิคลับนี้ยังไม่เปิดเผย ซึ่งมันเป็น
สาเหตุให้เขาต้องการพลังอำนาจของราชวงศ์

มองย้อนกลับไป เส้นทางอาชีพของโอหยางโซวนั้น มันเป็นเส้นทางที่ฝืนฝืนที่หนักหน่วงในระดับสูง มันทำให้จิตใจและหัวใจของเขาสงบ และไม่ถูกล่อลวงโดยสิ่งภายนอก นี่เป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากสำหรับคนที่ต้องการเดินในเส้นทางอันยิ่งใหญ่

ผลก็คือ ในทุกระดับ จะมีจุดหมายในแต่ละระดับของตัวเอง

ดังนั้น โอหยางโซวจึงได้กล่าวว่า พลังอำนาจของผู้ปกครองไม่ได้มาจากสวรรค์ เพราะเขาไม่ต้องการพึ่งพาสวรรค์เพื่อพิสูจน์อย่างถูกต้องและกฎการปกครองของต้าเซี่ย

‘ข้าคือสวรรค์!’

ขงจื้อและคนอื่นๆตกตะลึงกับมัน และพวกเขาเต็มไปด้วยความประหลาดใจ

โอหยางโซวไม่ได้อธิบายเพิ่มเติมอีก และเขายกเรื่องข้อเรียกร้องประการที่สองขึ้นมา “ต้าเซี่ยจะใช้กฎหมายในการปกครอง, ความเมตตาในการสอนประชาชน และความกตัญญูในการปกครองโลก”

เห็นได้ชัดว่าโอหยางโซวได้ใช้กฎหมายในการกำหนดทางเสือเรือ

เมื่อหานเพยจ้อได้ยื่นเช่นนั้น ดวงตาของเขาก็เป็นประกาย เพราะเขาสามารถจะมองเห็นความรุ่งโรจน์ของปรัชญากฎหมายได้ ขงจื้อหดหู่น้อย เพราะมันเห็นได้ชัดว่า ปรัชญาของจ้อสามารถใช้สอนผู้คนได้ แต่ไม่สามารถใช้ในการปกครองประเทศได้

สำหรับม่อจ้อและเหลาจ้อ พวกเขาหดหู่มากยิ่งขึ้นกว่า

เหตุผลของโอหยางโซวนั้นเรียบง่ายมาก ในการปกครองดินแดนขนาดใหญ่ มันจำเป็นจะต้องมีเครื่องหมายที่สามารถจะนำไปใช้กับทั่วทั้งแผ่นดินได้

เครื่องหมายนั้นก็คือ กฎหมาย

โอหยางโซวได้วางแผนที่จะใช้ระบบกฎหมายต้าเซี่ย เป็นรากฐาน ขยายและปรับปรุงให้ดีขึ้น ก่อนจะนำแทรกซึมเข้าไปในการใช้ชีวิตของประชาชน

ด้วยการผลักดันและยึดมั่นกับกฎหมายเท่านั้น ราชวงศ์ถึงจะสามารถคงอยู่ในโลกนี้ได้ตราบนานเท่านั้น

แน่นอนว่า นอกเหนือจากกฎหมายแล้ว โอหยางโซวยังไม่ลืมสาระสำคัญในอารยธรรมจีน ซึ่งก็คือ ความเมตตาและความกตัญญู

หากกฎหมายเป็นกำแพงสุดท้ายในการปกครองประเทศแล้ว คุณธรรมก็จะเป็น
สิ่งที่ใช้ในการให้ความรู้และหล่อเลี้ยงประชาชน ด้วยการจับทั้งสองมาอยู่
ด้วยกัน พวกเขาจะสามารถสร้างต้าเซี่ยใหม่ขึ้นมาได้

หลังจากนั้น โอหยางโซวก็ยกข้อเรียกร้องประการที่สามขึ้นมา “ผสานอุดมคติ
ปรัชญาที่แตกต่างกัน แต่พวกท่านจะต้องมุ่งเน้นไปที่ความเป็นสากล มีเพียง
การผลักดันด้วยวิธีดังกล่าวเท่านั้น มันถึงจะแพร่กระจายออกไปได้ง่าย และทำ
หน้าที่เป็นมาตรฐานให้กับทุกคนได้”

ความฝันของโอหยางโซวไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่ในต้าเซี่ยเท่านั้น

ในจีนคงจะแพร่กระจายออกไปได้ง่าย แต่ในต่างประเทศมันจำเป็นจะต้องฝังราก
ลึกและค่อยๆเติบโตขึ้น ตอนนี้ ต้าเซี่ยมีแผ่นดินในต่างประเทศ และต้องการ
อาวุธอุดมการณ์สำหรับประชาชนชาวพื้นเมือง

นั่นจะเป็นประโยชน์สำหรับการปกครองของต้าเซี่ย

ข้อเรียกร้องทั้งสามที่โอหยางโซวได้ยกขึ้นมาในวันนี้ จะกลายเป็นแกนหลักทั้ง
สามในการปกครองของต้าเซี่ยในอนาคต